

Sygn. akt X GC 1091/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie X Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Stelmasik
Protokolant:	Sekretarz sądowy Paula Nowosielecka

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2018 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś.

przeciwko Towarzystwu (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. kwotę 3205,55 zł (trzy tysiące dwieście pięć złotych pięćdziesiąt pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 24 września 2016 r.,

II. oddala powództwo w pozostałej części,

III. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 657,70 zł (sześćset pięćdziesiąt siedem złotych siedemdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt X GC 1091/17

UZASADNIENIE

W dniu 19 października 2016 roku powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. wniosła pozew przeciwko Towarzystwu (...) spółce akcyjnej w W. o zapłatę kwoty 7 525,55 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 24 września 2016 roku i kosztami postępowania.

Uzasadniając żądanie pozwu, powód wskazał, że wynajął samochód zastępczy marki A. (...) poszkodowanemu w wyniku kolizji drogowej na okres 22 czerwca 2016r do 29 lipca 2016, w którym uszkodzony pojazd marki A. (...) pozostawał w naprawie. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie OC u pozwanego. Z usługę najmu powód wystawił fakturę, którą doręczono pozwanemu. Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego uznał roszczenie co do zasady i wypłacił kwotę 1 594,45 zł. Pomimo wezwani do zapłaty pozwany nie zapłacił pozostałej części należności z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego poniesionych w okresie naprawy samochodu. Uzasadniając legitymację do występowania w sprawie powód powołał się na zawartą z poszkodowanym umowę przelewu wierzytelności.

W dniu 30 stycznia 2017r Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty (X GNc 3189/16).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu pozwany zakwestionował żądanie co do wymości. Stawka najmu zastosowana przez powoda w ocenie pozwanego jest wygórowana i nieadekwatna do rodzaju pojazdu uszkodzonego. Wskazał, że informował poszkodowanego o możliwości zorganizowania najmu i poszkodowany nie skorzystał z tej możliwości. Ponadto pozwany wskazał, że technologiczny czas naprawy uszkodzonego pojazdu to 5 dni. Zdaniem pozwanego doznane uszkodzenia nie eliminowały pojazdu z ruchu i poszkodowany mógł umówić dogodny termin naprawy pojazdu bez potrzeby pozostawiania go w warsztacie do czasu naprawy. Pozwany wskazał, że zweryfikował okres najmu do 11 dni

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał swoje stanowisko. Wskazał, że czas rzeczywistej naprawy pojazdu wynosił nie 5 a 38 dni, gdyż naprawa pojazdu trwała od 22 czerwca 2016r do 29 lipca 2016r. Powód przyznał, że wynajął poszkodowanemu auto wyższej klasy niż uszkodzone, jednak stawka za dobę najmu opiewała na kwotę odpowiadającą klasie pojazdu uszkodzonego (D).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 maja 2016r doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki S. (...) o nr rej (...) należący do poszkodowanego S. S., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w S.. Uszkodzony pojazd był przedmiotem leasingu, w chwili kolizji było to auto nowe – pierwsza rejestracja miała miejsce w marcu 2016r. Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie OC u pozwanej Towarzystwa (...) spółce akcyjnej w W.. W dniu 18 maja 2016r szkoda została zgłoszona pozwanej. Doznane uszkodzenia dyskwalifikowały pojazd z dalszego użytkowania

Bezsporne, nadto dowód:

- oświadczenie o leasingu k.30
- pismo pozwanej z 18.05.2016r o zarejestrowaniu szkody pod nr 100- (...) k.114
- opinia pisemna biegłego sądowego R. S. (1) k. 147 - 159

W dniu 22 czerwca (...) uszkodzone auto oddane zostało do warsztatu (...) spółka jawna w S.. Tego samego dnia poszkodowany zawarł z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego marki A. (...) o nr rej (...). Dobowa stawka najmu wynosiła 240 zł netto.

Także w dniu 22 czerwca 2016 roku poszkodowany zawarł z powodem umowę cesji wierzytelności przysługującej mu w zakresie zwrotu kosztów najmu auta zastępczego na skutek kolizji z dnia 18 maja 2016r (nr szkody 100- (...)) w stosunku do pozwanego Towarzystwa.

Pojazd zastępczy był poszkodowanemu niezbędny w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej związanej z prowadzeniem budowy dróg i autostrad. Uszkodzonym pojazdem jak i wynajętym poruszał się syn poszkodowanego – R. S. (2) w związku z obowiązkami zawodowymi w firmie ojca, w tym częstymi wyjazdami poza siedzibę firmy.

Dowód:

- Umowa najmu z aneksem k. 17-20,
- Pełnomocnictwo kl.21,
- Umowa cesji wierzytelności k. 28,
- Oświadczenie o zasadności najmu k.29Historia naprawy k.22Dowód rej, k. 60-61,
- Pełnomocnictwo dla R. S. (2)

- zeznania świadka R. S. (2) k.140 ,

Jeszcze przed przyjęciem pojazdu do warsztatu – w dniu 27 maja 2016 odbyły się oględziny przednaprawcze uszkodzonego pojazdu , zaś w dniu 30 maja 2016r kalkulacja naprawy sporządzona przez pozwaną została dostarczona do warsztatu. Z historii naprawy pojazdu sporządzonej przez warsztat wynika, że 25 czerwca 2016r zostało zgłoszone przez warsztat konieczność dokonania dodatkowych oględzin pojazdu. W dniu 6 lipca 2017 odbyły się dodatkowe oględziny. Następnego dnia pozwana przesłała do warsztatu kalkulację naprawy sporządzoną po dodatkowych oględzinach. W dniach 17 czerwca, 20 czerwca a i 7 lipca 2016r warsztat złożył zamówienie na części, które otrzymał w dniach 13 lipca i 21 lipca 2016r.

Naprawa zakończyła się 28 lipca 2016r i następnego dnia pojazd odebrany został z warsztatu.

W dniu 29 lipca 2016r poszkodowany zwrócił pojazd zastępczy powodowi.

W dniu 17 sierpnia 2016r powód wystawił fakturę vat nr (...) tytułem najmu pojazdu A. (...) za 38 dni w kwocie netto. 9 120 zł. fakturę doręczono pozwanej w dniu 25 sierpnia 2016r.

Decyzją z dnia 29 sierpnia 2016r pozwana przyznała odszkodowanie za szkodę z dnia 18 maja 2016r tytułem najmu pojazdu zastępczego. W decyzji wskazano, że uznano za zasadne 11 dni najmu: 5 dni technologiczny czas naprawy, 1 dzień organizacyjny, 2 dni oczekiwania na części. Jako uzasadnioną uznano stawkę najmu 130 zł netto.

W dniu 7 listopada 2016r powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 7 525,55 zł tytułem pozostałej części należności za wynajem auta zastępczego w związku ze szkodą nr 100- (...).

Bezsporne, a nadto dowód:

- historia naprawy k.22
- - protokół zdawczo –odbiorczy k. 23
- faktura Vat nr (...) k.25
- potwierdzenie odbioru k.26-27
- kalkulacje naprawy (...) z 30.05.2016r. 7.07.2016r k.46-51, 32-38
- kalkulacje naprawy (...) – Handel (...) z 28.05.2016r i 25.06.2016r k. 52-57
- pismo pozwanego z dnia 29.08.2016r k.85-86
- wezwanie do zapłaty k.90-91

Uzasadniony i konieczny czas naprawy samochodu marki S. (...) o nr rejestracyjnym (...) uwzględniający oprócz technologicznego czasu naprawy samochodu także techniczny czas naprawy w tym okres niezbędny na przeprowadzenie dodatkowych oględzin wraz z weryfikacją zakresu i kosztów naprawy , zakup i sprowadzenie części i materiałów , wykonanie badań technicznych , dni wolne od pracy jak też czynności związane z przyjęciem i wydaniem pojazdu – wynosił 20 dni kalendarzowych.

W szczególności czas na zakup i sprowadzenie części zamiennych – 3 dni, czas na czynności związane z wykończeniem pra, schnięciem lakieru i wydaniem pojazdu po naprawie , wykonanie badań technicznych – 2 dni, dni wolne od pracy w okresie zakupu i sprowadzenia części zamiennych, naprawy pojazdu oraz czynności związane z wykończeniem prac , przyjęciem i wydaniem pojazdu po naprawie (dni wyłączone z funkcjonowania warsztatu: 2-3,9-10,16-17 lipca 2016r) - 6 dni. współczynnik efektywnego wykorzystania dnia pracy przyjął biegły na poziomie 0,7 – to jest o 30% podwyższający czas pracy.

Stawki za wynajem pojazdu zastępczego odpowiadającego klasie samochodu uszkodzonego klasy (...) w okresie zaistnienia szkody, przy uwzględnieniu stawek w ramach bezgotówkowego rozliczenia kosztów z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu sprawcy szkody, na rynku lokalnym obejmującym miasto S., kształtowała się od 195 zł do 270 zł netto (średnio 233,71 zł).

Dowód:

- opinia pisemna biegłego sądowego R. S. (1) k. 147 – 159
- Opinia ustna biegłego sądowego R. S. (1) k. 178
- Akta szkody – płyta CD k. 116, w tym maile : z dnia 29.06.2016r godz. 14:31 i 5.07.2016r godz. 16:15)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w części.

Na wstępie wskazać należało, że powód uzyskał uprawnienie do dochodzenia pozostałej do wypłaty części odszkodowania na podstawie skutecznie zawartej z poszkodowanym umowy cesji wierzytelności.

Podstawę prawną niniejszego powództwa stanowiły przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Zgodnie z art. 4 w/w ustawy ubezpieczeniem obowiązkowym jest ubezpieczenie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Stosownie natomiast do treści art. 13 ust. 2 ustawy w obowiązkowych ubezpieczeniach OC odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem. W sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego (art.22 ust. 1 ustawy). I tak zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia OC ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Na wstępie wskazać należy, że sprawca szkody ponosi odpowiedzialność za zdarzenie komunikacyjne wywołujące szkodę na zasadach ogólnych – o których mowa w art. 436 § 2 k.c. oraz według zasad określonych w art. 363 k.c., a w wypadku odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń - według zasad określonych w § 2 tego przepisu.

W rozpoznawanej sprawie pozwana nie kwestionowała, swojej odpowiedzialności za szkodę w związku z kolizją z dnia 18 maja 2016r, niesporny był także zakres uszkodzeń pojazdu uszkodzonego. Sporną natomiast okazała się kwestia zasadności żądania odszkodowania tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego w wysokości przekraczającej wypłaconą przez pozwaną kwotę 1 594,45 zł., która to kwota zdaniem pozwanej zrekompensowała roszczenie o zwrot kosztów najmu pojazdu w całości. Zdaniem pozwanej czas najmu przekraczający 11 dni, tj. suma 5 dni tytułem technologicznego czasu naprawy, 2 dni oczekiwania na części, 1 dnia organizacyjnego i 2 dni na części po dodatkowych oględzinach, pozostaje nieuzasadniony, podobnie jak dobową stawką najmu wyższą niż zweryfikowana przez pozwaną do kwoty 130 zł netto. Pozwana dodatkowo wskazywała, że w piśmie przesłanym poszkodowanemu w związku z rejestracją szkody informowała poszkodowanego o możliwości skorzystania z jej oferty w zakresie najmu pojazdu zastępczego.

Koszty wynajęcia samochodu zastępczego niewątpliwie stanowią szkodę pozostającą w normalnym związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 18 maja 2016r, w wyniku którego uszkodzony został pojazd należący do poszkodowanego. Sąd nie miał przy tym wątpliwości co do konieczności najmu pojazdu zastępczego przez czas naprawy. Jak wynika z wiarygodnych zeznań poszkodowanego, nie dysponował on wówczas innym pojazdem, którym mógłby zastąpić uszkodzony pojazd.

Konieczne jednakże okazało się zweryfikowanie czasu najmu pojazdu zastępczego, który uzależniony był od koniecznego i uzasadnionego czasu naprawy uszkodzonego samochodu w wyniku kolizji z dnia 18 maja 2016r. W tym zakresie Sąd oparł się przede wszystkim na opinii pisemnej biegłego sądowego.

Sąd uznał, że przedłożona przez biegłego opinia nie budziła zastrzeżeń co sposobu sporządzenia i treści sformułowanych w niej wniosków. Biegły wykonując opinię oparł się na dostępnym w sprawie materiale dowodowym i w sposób precyzyjny uzasadnił jej treść, a przedstawione przez niego wnioski zostały powiązane z procesem rozumowania. Zastrzeżenia strony powodowej do treści opinii wyjaśnione zostały przekonywująco w ustnej opinii uzupełniającej na rozprawie w dniu 8 marca 2018r. Biegły ostatecznie podtrzymał w całości swoją opinię pisemną. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Sąd uznał złożoną opinię za w pełni przekonującą, a tym samym uczynił ją podstawą ustaleń w sprawie.

Przede wszystkim wskazać należy, iż okres 38 dni w którym pojazd przebywał w warsztacie naprawczym uznać należało za nieuzasadniony. Dla porządku wskazać należy, że pojazd przyjęty został do warsztatu nie bezpośrednio po kolizji – jak sugerowała pozwana lecz – w dniu 22 czerwca 2016, już po oględzinach. Biegły wskazał także na fakt, że po kolizji pojazd nie mógł się poruszać po drogach. Tym samym niezasadne są zarzuty pozwanej podnoszone sprzeciwie że pojazd niezasadnie oczekiwał na naprawę w warsztacie, oraz że był jezdny po kolizji.

Niezależnie od tego wskazać należy, że zbyt długi, a tym samym nie mające uzasadnienia w okolicznościach sprawy należy przyjąć zwleknięcie ze zgłoszeniem pojazdu do ponownych oględzin co miało miejsce dopiero w dniu 29 czerwca 2016r (mail wysłany przez A. M. 29.06.2016r 14:31 z warsztatu do pozwanego) - zaś pojazd przyjęto do warsztatu – 22 czerwca 2016r. (niezasadny okres 7 dni). Podkreślenia wymaga, że w chwili przyjęcia pojazdu do warsztatu był już po oględzinach, warsztat miał do dyspozycji kosztorys pozwanej z 30 maja 2016r. Skoro więc kwalifikacja sposobu naprawy przewidziana przez pozwaną nie obejmowała pełnego zakresu uszkodzeń zakład winien był niezwłocznie przesłać ubezpieczycielowi swoją kalkulację oraz wnioskować o ponowne oględziny. Ponadto jako niezasadny przyjąć należało okres po otrzymaniu informacji o zweryfikowaniu kosztorysu przez pozwaną w dniu 1 lipca 2016r do dnia 5 lipca 2016r. Dopiero bowiem w dniu 5 lipca 2016r warsztat zawniósł o kolejne oględziny (mail z dnia 5.07.2016r. 16:55 od K. K. do pozwanego). Po nich i po otrzymaniu zweryfikowanego kosztorysu warsztat zamówił kolejne części, 7 lipca 2016r. Okres oczekiwania na części – ostatecznie do 21 lipca 2016 uznać należy za przekraczający zasadny czas oczekiwania na części, który biegły określił jako 3 dni.

Jak wynika z opinii biegłego zakres naprawy przedmiotowego pojazdu nie był nietypowy, nie obejmował też elementów które były uszkodzane sporadycznie. Powódka nie przedstawiła żadnych dowodów na okoliczność że czas przekraczający 3 dni oczekiwania na części był uzasadniony rodzajem sprowadzanych części, brakiem ich w magazynie czy też innymi wydatkowanymi okolicznościami.

Wszystkie te okoliczności uzasadniają w ocenie biegłego konstatację że techniczny okres naprawy samochodu powinien wynieść 20 dni kalendarzowych.

Jako niezasadne uznać należało zarzuty pozwanej do opinii pisemnej biegłego. Przede wszystkim biegły określając techniczny czas naprawy uwzględnił zarówno dni wolne (2-3, 9-10, 16-17 lipca 2016r.), typowy czas oczekiwania na części – 3 dni, czas na czynności związane z wykończeniem prac, w tym schnięcie lakieru przyjęcie i odbiór pojazdu – 2 dni.. Biegły uwzględnił też współczynnik efektywnego wykorzystania czasu pracy w warsztacie – na poziomie 0.7. Na marginesie wskazać należy iż powód pomimo zgłoszenia zastrzeżeń do opinii nie stawił się na rozprawę, na którą wezwany został biegły celem ewentualnego zadawania na bieżąco pytań biegłemu czy wyjaśnienia zastrzeżeń do opinii.

W świetle powyższego Sąd stwierdził, że za uzasadniony należało uznać czas najmu pojazdu zastępczego przez okres 20 dni kalendarzowych.

Jeżeli chodzi o wysokość uzasadnionej dla najmu pojazdu opowiadającego pojazdowi uszkodzonemu stawki, Sąd skorzystał w tym zakresie także z opinii biegłego sądowego, który ustalił, że stawka dobową pojazdów odpowiadających klasie pojazdu uszkodzonego klasy (...) w okresie zaistnienia szkody, przy uwzględnieniu stawek w ramach bezgotówkowego rozliczenia kosztów z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu sprawcy szkody, na rynku lokalnym obejmującym miasto S., kształtowała się od 195 zł do 270 zł netto (średnio 233,71 zł).

Sąd stwierdził, że zastosowana przez powoda stawka 240 zł netto, nie może zostać uznana za wygórowaną, tym bardziej, że jak ustalił biegły jest nieznacznie wyższa niż średnie stawki najmu za pojazdy tej klasy. Sąd przyjął wartości netto, gdyż powód w takiej wysokości domagał się odszkodowania z uwagi na możliwość odliczenia podatku Vat przez poszkodowanego.

Nawiązując jeszcze do twierdzeń pozwanej o tym, że informowała poszkodowaną o możliwości zorganizowania najmu pojazdu zastępczego, Sąd stwierdził, że informacja dotyczyła jedynie możliwości zorganizowania takiego najmu oraz przypominała o obowiązku minimalizacji szkody oraz że pojazd powinien odpowiadać klasie pojazdu uszkodzonego. Co prawda pojazd wynajęty przez poszkodowanego był wyższej klasy niż pojazd uszkodzony, to przyjęta stawka najmu odpowiadała średnim stawkom najmu pojazdów zbliżonych do uszkodzonego. W żadnym razie nie można jej uznać za wygórowaną.

Wskazać przy tym również należy, że zgodnie z przyjętym już w doktrynie i orzecznictwie stanowiskiem poszkodowany dla minimalizacji szkody nie ma obowiązku poszukiwania najtańszej opcji pod rygorem utraty prawa do zwrotu całości kosztów, choć niewątpliwie powinien odstąpić od przyjęcia oferty rażąco wygórowanej (podobnie wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie, Wydział VIII Gospodarczy wyrażony z dnia 18.11.2012 r. (sygn. akt VIII Ga 259/11) w świetle którego poszkodowany nie ma obowiązku podejmować nadzwyczajnych działań mających na celu zminimalizowanie szkody).

W konsekwencji Sąd uznał, że w okolicznościach niniejszej sprawy, zasadnym będzie do obliczenia wysokości należnego odszkodowania przyjęcie stawki ustalonej w zawartej pomiędzy poszkodowanym, a powodem umowie w wysokości 240 zł netto, co przy uwzględnieniu uzasadnionego czasu najmu, odpowiadającego uzasadnionemu i koniecznemu czasowi naprawy uszkodzonego pojazdu w ilości 20 dni, daje kwotę 4 800 zł. Po pomniejszeniu wskazanej kwoty o kwotę dotychczas wypłaconą (1 594,45 zł) do zapłaty pozostaje kwota 3 205,55 zł i taką też kwotę Sąd uwzględnił, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 481 § 1 k.c. przy uwzględnieniu art. 14 ust 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003r. Nr 124, poz. 1152).

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w sprawie Sąd oparł się na treści przedłożonych do akt dowodów z dokumentów, w tym także na zeznaniach świadka R. S. (2), które ocenił jako wiarygodne oraz na opinii biegłego sądowego, której ocenę Sąd przedstawił już powyżej.

Powyższe ustalenia dały wyraz w punkcie I i II.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania znajduje podstawę prawną w treści art. 98 § 1 k.p.c. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 98 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Biorąc pod uwagę wartość kwoty dochodzonej i wartość kwoty ostatecznie zasądzonej Sąd stwierdził, że powód wygrał postępowanie w 642,60 %, a pozwana w 57,40 % i w takich proporcjach strony mają prawo żądać zwrotu kosztów postępowania. Na koszty powoda złożyły się opłata od pozwu w kwocie 377 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1 800 zł ustalone na podstawie § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015 poz. 1804), kwota 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa. 42,60 % z kwoty 2 194 zł to 934,60 zł. Na koszty pozwanej złożyło się natomiast wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1 800 zł ustalone na podstawie

§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015 poz. 1804) , kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i 957 zł tytułem wynagrodzenia biegłego wypłaconego z uiszczonej przez pozwanego zaliczki . 57,40 % z kwoty 2 774 zł to 1 592,30 zł. Po wzajemnym zarachowaniu obu ustalonych powyżej kwot zasądzić należało od powoda na rzecz pozwanego kwotę 657,70 zł.

W tym stanie rzeczy należało orzec, jak w sentencji.